

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 549/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Zuzanou Jedličkovou, Royova 9, Piešťany, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 95/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 95/2012 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ doručil okresnému súdu 22. júna 2012 žalobu o ochranu osobnosti z 18. júna 2012 proti odporcovi [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „odporca“), ktorou sa domáhal súdnej ochrany proti neoprávneným zásahom do jeho osobnostných práv zo strany odporcu, upustenia od neoprávnených zásahov, ospravedlnenia a zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vec bola pridelená na konanie a rozhodnutie sudkyňi [REDACTED]

Sťažovateľ namieta, že napadnuté konanie ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu trvá už tri roky a sedem mesiacov bez toho, aby v ňom bolo meritórne rozhodnuté, resp. aspoň nariadené pojednávanie.

Od podania žaloby 22. júna 2012 do septembra 2013 okresný súd vykonával úkony súvisiace so žiadosťou sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu.

Dňa 5. septembra 2013 okresný súd zaslal kópiu žaloby sťažovateľa Centru právnej pomoci, ktoré mu rozhodnutím sp. zn. 6791/2013, ev. č. KaHC-35089/6791/2013-43844/2013 z 24. septembra 2013 priznalo nárok na poskytnutie právnej pomoci a určilo advokátku na zastupovanie klienta v napadnutom konaní. Toto rozhodnutie bolo určenej advokátke doručené 26. septembra 2013 a právoplatnosť nadobudlo 12. októbra 2013.

Po zabezpečení podpísania dohody o poskytovaní právnej pomoci medzi sťažovateľom a určenou advokátkou ako právnu zástupkyňou (ďalej len „právna zástupkyňa“) sťažovateľa a súvisiaceho splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa v napadnutom konaní, podala právna zástupkyňa sťažovateľa 13. novembra 2013 na okresnom súde oznámenie o určení advokáta sťažovateľovi a prevzatí právneho zastúpenia a doložila splnomocnenie.

Okresný súd 13. októbra 2014 zaslal odporcovi žalobu s výzvou na vyjadrenie. Zároveň v ten istý deň právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu doplnenie a rozšírenie žaloby so zmenou petitu žalobného návrhu (sťažovateľ spresnil, doplnil

a rozšíril žalobu z dôvodu, že po jej podaní okresnému súdu došlo zo strany odporcu k ďalším zásahom do jeho osobnostných práv, pozn.) a návrhy na vykonanie dôkazov.

Dňa 23. októbra 2014 odporca doručil okresnému súdu vyjadrenie k žalobe.

Sťažovateľ 4. marca 2015 doručil okresnému súdu návrh na vydanie predbežného opatrenia z 1. marca 2015.

Okresný súd 1. apríla 2015 uznesením č. k. 7 C 95/2012-89 pripustil zmenu návrhu v zmysle podania, ktoré sťažovateľ okresnému súdu doručil 13. októbra 2014 prostredníctvom právnej zástupkyne.

Dňa 8. apríla 2015 okresný súd doručil právnej zástupkyňi sťažovateľa uznesenie č. k. 7 C 95/2012-89 z 1. apríla 2015, vyjadrenie odporcu k žalobe, výzvu na doplnenie žaloby a uznesenie okresného súdu č. k. 7 C 95/2012-87 z 1. apríla 2015 na doplnenie podania sťažovateľa zo 4. marca 2015. Zároveň v ten istý deň bolo právnenému zástupcovi odporcu doručené z okresného súdu uznesenie č. k. 7 C 95/2012-89 z 1. apríla 2015 a podanie sťažovateľa, ktoré okresnému súdu doručil 13. októbra 2014.

Následne 9. apríla 2015 okresný súd vyzval [REDAKOVANÉ] na oznámenie, či súhlasí so vstupom do konania na strane odporcu.

Dňa 13. apríla 2015 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu podanie, ktorým na základe výzvy okresného súdu doplnila žalobu o údaj o štátnom občianstve sťažovateľa.

[REDAKOVANÉ], 17. apríla 2015 okresnému súdu oznámila, že nevstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu.

Dňa 17. apríla 2015 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu námietku o neprípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka na strane odporcu.

Právna zástupkyňa sťažovateľa doručila 22. apríla 2015 okresnému súdu podanie, ktorým vzala späť návrh sťažovateľa na vydanie predbežného opatrenia. Okresný súd uznesením č. k. 7 C 95/2012-98 z 30. apríla 2015 konanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zastavil.

Dňa 24. septembra 2015 bola predmetná vec pridelená sudcovi [REDAKOVANÉ] z dôvodu ročnej zahraničnej stáže dovtedajšej zákonnej sudkyne.

Dňa 27. októbra 2015 okresný súd doručil právnej zástupkyňi sťažovateľa výzvu, či na námietke proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania trvá vzhľadom na priložené vyjadrenie vedľajšieho účastníka z 13. apríla 2015.

Dňa 9. novembra 2015 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu podanie, v ktorom mu oznámila, že vzhľadom na oznámenie [REDAKOVANÉ], že do sporu ako vedľajší účastník na strane odporcu nebude vstupovať, sťažovateľ netrvá na námietke proti vstupu vedľajšieho účastníka do konania.

Sťažovateľ následne prostredníctvom právnej zástupkyne 30. novembra 2015 doručil okresnému súdu sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 757/2004 Z. z.“).

Sťažovateľ uvádza, že predsedníčka okresného súdu sťažnosť vybavila upovedomením o spôsobe vybavenia sťažnosti sp. zn. Spr. 863/15 zo 14. decembra 2015, v ktorom uviedla, že sťažnosť považuje za opodstatnenú. Upovedomenie o spôsobe vybavenia sťažnosti bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 16. decembra 2015. Podľa sťažovateľa: „S poukazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (*Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike; Komanický (č. 6) proti Slovenskej republike*) však treba konštatovať, že sťažnosť účastníka predsedovi dotknutého súdu je vo vzťahu k odstráneniu prieťahov v konaní bez akéhokoľvek účinku, nakoľko predseda súdu nie je

oprávnený nariadiť termín pojednávania alebo určiť lehotu, v ktorej sudca vo veci bude musieť rozhodnúť.

Sťažovateľ je tiež toho názoru, že účastník konania nie je povinný domáhať sa, aby súdy konali v súlade s § 6 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ktoré ustanovenie korešponduje s právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeným čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a s právom na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeným čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súdy pri rozhodovaní sporov a iných právnych vecí sú povinné ex offo (ex constitutione a ex lege) konať tak, aby boli dodržané práva účastníkov zaručené Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Sťažovateľ ďalej uvádza, že 26. januára 2016 bola jeho právnej zástupkyňi doručená výzva okresného súdu, aby v lehote 7 dní od jej doručenia oznámila okresnému súdu, či sťažovateľ chce byť vypočutý tunajším súdom, resp. či žiada, aby zo strany okresného súdu bola zabezpečená jeho eskorta.

Sťažovateľ uvádza, že keďže odpoveď na túto výzvu závisí od jeho rozhodnutia, na účelom zistenia stanoviska sťažovateľa požiadala právna zástupkyňa sťažovateľa o predĺženie lehoty, ktorá bola predĺžená do 29. februára 2016.

Sťažovateľ namieta, že ku dňu spísania sťažnosti ústavnému súdu nebol určený termín pojednávania. Zastáva názor, že z dôvodu nekonania okresného súdu v napadnutom konaní pretrváva stav jeho právnej neistoty. Predmetná vec je pre neho právne významná, pretože sa týka ochrany jeho osobnostných práv pred neoprávnenými zásahmi zo strany odporcu a nárokov mu z týchto zásahov vyplývajúcich. Sťažovateľ sa obrátil na príslušný okresný súd a domáha sa poskytnutia súdnej ochrany svojho práva na ochranu osobnosti, táto súdna ochrana mu dosiaľ nebola účinne poskytnutá a o jeho nárokoch nebolo rozhodnuté.

Podľa sťažovateľa «vzhľadom na povahu veci je zrejmé, že je v právomoci okresného súdu rozhodnúť o žalobe sťažovateľa, pričom o tejto veci s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) mal okresný súd rozhodnúť do troch rokov od podania návrhu. Nejde o vec právne ani fakticky zložitú, tak, aby to odôvodňovalo doterajšiu dĺžku konania a najmä skutočnosť, že počas 3 rokov a 7 mesiacov súd vo veci nenariadil ani jedno (prvé) pojednávanie. Od podania žaloby dňa 22. 06. 2012 až do konca začiatku septembra 2013, t. j. 14 mesiacov súd pritom vykonával iba úkony súvisiace so žiadosťou sťažovateľa ako navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu obsiahnutou v žalobe. Medzi jednotlivými ďalšími procesnými úkonmi súdu boli dlhé obdobia nečinnosti súdu. Navyiac treba konštatovať, že ani samotným prerokovaním veci na súde (ku ktorému zatiaľ v predmetnom konaní nedošlo) alebo vykonaním iných procesných úkonov nedochádza k odstráneniu stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa rozhodnutia, k tomuto dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu vo veci samej.».

Sťažovateľ svojím správaním nespôsobil nečinnosť súdu v tejto veci. Dĺžku tohto konania nemožno pričítať ani správaniu protistrany. Sťažovateľ zastáva názor, že prieťahy v napadnutom konaní sú neodôvodnené, zbytočné a majú príčinu na strane konajúceho súdu.

Z už uvedených dôvodov a s poukazom na ustálenú judikatúru ústavného súdu, ako aj ESLP je sťažovateľ toho názoru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené a je naďalej porušované jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti túto najskôr prijal uznesením na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/95/2012 porušené boli.

2. Okresnému súdu Piešťany prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C/95/2012 konal bez zbytočných prieťahov.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €, ktoré je Okresný súd Piešťany povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Piešťany je povinný uhradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] trovy konania na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní z dôvodu, že predmetné konanie trvá ku dňu spísania sťažnosti na ústavný súd (sťažnosť je zo 16. februára 2016, pozn.) tri roky a sedem mesiacov bez toho, aby v ňom bolo meritórne rozhodnuté, resp. aspoň nariadené pojednávanie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05). Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00), resp. konanie pred všeobecným súdom z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (II. ÚS 92/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie na okresnom súde začalo 22. júna 2012 podaním návrhu na začatie konania, následne okresný súd v predmetnej veci priebežne vykonával potrebné procesné úkony (rozhodovanie o oslobodení sťažovateľa od súdnych poplatkov, o ustanovení právneho zástupcu sťažovateľovi, doručenie žaloby s výzvou na vyjadrenie odporcovi, rozhodovanie o pripustení zmeny petitu, o predbežnom opatrení, úkony súvisiace so vstupom vedľajšieho účastníka do konania, pozn.).

Z dôvodu nedostatočnej činnosti okresného súdu sťažovateľ doručil 30. novembra 2015 predsedníčke okresného súdu sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní.

Predsedníčka okresného súdu vyhodnotila sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní ako opodstatnenú, o čom sťažovateľa informovala prípisom sp. zn. Spr. 863/15 zo 14. decembra 2015 doručeným právnej zástupkyňi sťažovateľa 16. decembra 2015, v ktorom zároveň uviedla, že konajúceho sudcu upozorní, aby aj v prerozdelených veciach konal tak, aby v nich nedochádzalo k zbytočným prietahom v konaní, a v tomto smere bude nad konaním vykonávať dohľad.

Následne okresný súd v napadnutom konaní doručil 26. januára 2016 právnej zástupkyňi sťažovateľa výzvu, aby v lehote 7 dní od jej doručenia okresnému súdu oznámila, či sťažovateľ chce byť vypočutý tunajším súdom, resp. či žiada, aby zo strany okresného súdu bola zabezpečená jeho eskorta. Keďže bolo potrebné, aby sa právna zástupkyňa poradila so sťažovateľom, požiadala o predĺženie lehoty. Okresný súd jej lehotu predĺžil do 29. februára 2016.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že 19. februára 2016 sťažovateľ doručil okresnému súdu svoju odpoveď. Napadnuté konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené. Okresný súd zatiaľ termín pojednávania nenariadil z dôvodu, že najskôr bude opätovne rozhodovať o pripustení zmeny návrhu sťažovateľa doručeného okresnému súdu 13. októbra 2014 a následne určí termín pojednávania.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju rozhodovaciu činnosť, podľa ktorej podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04, II. ÚS 130/2011). Účinnosť takéhoto právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý

vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 21/99, I. ÚS 20/05), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní [podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z.] je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám urobil nápravu a odstránil protiprávny stav zapríčinený nesprávnym postupom alebo svojou nečinnosťou.

Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorej predmetom je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, koná iba za predpokladu, že sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o súdoch (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), avšak ich využitím nedosiahol účinnú nápravu namietaného porušenia označených práv.

Keďže v tomto prípade využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mal sťažovateľ právo (sťažnosť na prietahy v konaní, pozn.) podľa zákona o súdoch, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu ako účinný prostriedok nápravy (okresný súd predmetnú sťažnosť riadne posúdil a prijal v primeranej lehote aj potrebné opatrenia, čo v konečnom dôsledku vyústilo do toho, že v napadnutom konaní okresný súd ďalej koná, pozn.) a samotné konanie na okresnom súde netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd nad rámec uvedeného pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby v prípade pokračovania zbytočných prietáhov v konaní sťažovateľ v tejto veci podal novú sťažnosť.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2016